

Νοέμβριο του 1903, η Μαίρη Άντερσον από το Μπέρμινγχαμ της Αλαμπάμα βρέθηκε στη Νέα Υόρκη. Χιόνιζε και η Άντερσον πήρε το τραμ. Το κρύο την περόνιαζε. Διαπίστωσε ότι το τραμ έμπαζε από μπρος, καθώς ο οδηγός του είχε ανοίξει το πλαϊνό του παράθυρο και, με ένα πανί, καθάριζε το παρμπρίζ για να μπορεί να βλέπει, τι γινόταν μπροστά του στο δρόμο. Πνεύμα ανήσυχο, η Άντερσον προβληματίστηκε σοβαρά πάνω στο θέμα «ορατότητα υπό βροχή ή χιόνι». Επινόησε ένα βραχίονα με ελαστική βάση που μπορούσε να προσαρμοστεί στη βάση του παρμπρίζ και να πηγαίνει πέρα δώθε σκουπίζοντας το τζάμι. Η εφεύρεση λειτουργούσε με ένα μοχλό που χειριζόταν ο οδηγός μέσα από το όχημα. Εφευρέθηκαν έτσι οι υαλοκαθαριστήρες! Η Άντερσον πήρε δίπλωμα ευρεσιτεχνίας το 1905 και η εφευρέσή της ξεκίνησε να πουλιέται. Από το 1916, οι υαλοκαθαριστήρες της Άντερσον μπόηκαν σε μαζική παραγωγή.

Στα 1917, η Σαρλότ Μπράιντγουντ, πρόεδρος ομώνυμης βιομηχανίας της Νέας Υόρκης, πήρε δίπλωμα ευρεσιτεχνίας για τον εξελιγμένο, όπως πίστευε, υαλοκαθαριστήρα της που λειτουργούσε με ηλεκτρισμό. Το προϊόν δεν περπάτησε. Όμως, ο υαλοκαθαριστήρας της Άντερσον έπαψε να είναι χειροκίνητος και απετέλεσε ένα από τα ηλεκτρικά μέρη των οχημάτων. Ο Μπομπ Κερνς ήταν αυτός που γύρω στα τέλη της δεκαετίας του '60, ανακάλυψε τον υαλοκαθαριστήρα διακοπτόμενης λειτουργίας. Ήταν καθηγητής στο πανεπιστήμιο του Ντιτρόιτ και πήγε στο εκεί εργοστάσιο της Φορντ να παρουσιάσει την εφευρέσή του. Τον προσέλαβαν ως σύμβουλο αλλά σύντομα του ανακοίνωσαν πως ούτε την εφευρέσή του χρειαζόνταν ούτε τις υπηρεσίες του.

Δυο χρόνια αργότερα, ο Κερνς είδε τον υαλοκαθαριστήρα του διακοπτόμενης λειτουργίας να λειτουργεί στα νέα μοντέλα της Φορντ και της Κράισλερ. Ξεκίνησε δικαστικούς αγώνες και δικαιώθηκε εισπράττοντας δέκα εκατομμύρια δολάρια από την Φορντ κι άλλα 18,7 από την Κράισλερ. Σήμερα, οι υαλοκαθαριστήρες μπορούν και «μυρίζονται» τη βροχή και δρουν αναλόγως.

(Έθνος της Κυριακής, 8.3.2009) (τελευταία επεξεργασία, 28.10.2010)